

Áldom a péket, a szántóvetőt...

*Oly korán keltem, hogy harmatos volt
közel a kert és távolabb a rét,
hol már a hajnal tűzszórú lova
elől futott a vaskos éjsötét.*

*Aludtam volna, de két álom között
orron ütött puhán a kelő tésztaíz, —
mellyel mint vidám négy gyerek,
úgy labdázta a négy fehér falak.*

*Egyszál pendelyben áltam anyám mellé,
ki öklözte a finom fehérséget
egy nagyteknőben,
és a házelőtti kemencében égett
hajlongó lánggal rőzsefaló tűz,
szikrázva, hányva cigánykereket,
s míg lágy neszekkel sorakoztak
hasas szakajtók,
a kemence várta a kenyeret.*

*Várta mint én, mint hívő ember,
ki istenének térdelhajtva áldoz.
Dehogyan voltam, kenyérsütéskor
mint a templomban, morcos, álmos!
Egyetlenegy gyönyörű ének
volt tűz és füst és tésztaíz,
a szertartás se volt unalmas,
hiszen anyám volt ott a pap.
Hisz jóanyám volt ott a pap,
ki szót se szólva hajlongott, ügyelt,
a tűz elégjen, tészta keljen,
s mire felszárad majd a harmat,
a liszt kenyérré teljesedjen!*

*Csak most tudom felnőtt szívemmel,
hogy mit jelentett akkor a fehér
— szegényes asztalunk örök éke, —
a frissen sült kenyér!
Csak most tudom, hogy rég nem ébreszt*

ízes valóság, hajnali zamat,
mikor csak pékségek előtt
ujjong szívem fel: — tésztaszag! —

De most is még, akár a jég
felenged lelkem, gyermekké teszen
a kenyérsütés ünnepe,
első igazi ünnepem.
És áldom rendünk fiát, a péket,
s ki korábban kelt, a szántóvetőt,
áldom a termő földkerekséget,
áldom naponta a tiszta magot,
hogy bár nem anyám süti rég a kenyerem,
kenyerem ízével, elégedett vagyok!

Bölcső készül

Este volt,
az árnyak mélyek,
ágyat vetett
már az éjnek
erdő, mező,
utca, kert.
Nyugodalom
ezüsfénye
hullt a holdból
a vidékre,
egy asszony,
így énekelt:

... Zeng a fűrész,
sír a léc,
kisvendég,
ha ideérsz
rengő bölcső
csendje vár.
Jöjj tavaszra,
őszre, nyárra,
ölelések
folytatása,
boldog titkom,
friss napom,
ó, hogy várlak,
mily nagyon!
Pici ember,
üzenj jössz-e,
puha mellre,

lány bölcsőbe,
más, nem hallja,
csak anyád.
Mint rügyek
kipattanását
nem hallja más,
csak az ág.
Jöjj, panaszold
hosszú utad,
meleg tejért
síró éhed,
két karomban
ölelések
készülődnek
már elébed.
Zeng a fűrész,
ring a léc,
emberkém,
ha ideérsz
rengő bölcső
csendje vár,
jöjj, anyácska
tört szívében
te leszel a kiskirály.
Életem
csöpp fejedelme,
szabadság a koronád,
emberiség
a méltóságod,
boldog asszony
az anyád!